

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 228/2015-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Petit Press, a. s., Lazaretská 12, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Blahušiakom, Advokátska kancelária DEDÁK & Partners, s. r. o., Mlynské nivy 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 339/2013 z 12. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Petit Press, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2015 faxom a následne 27. apríla 2015 poštou doručená sťažnosť spoločnosti Petit Press, a. s., Lazaretská 12, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 339/2013 z 12. novembra 2014.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ uverejnil v denníkoch SME a ÚJ SZÓ, ktoré vydáva, sériu článkov (ďalej len „články“) súvisiacich s návštevou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) v erotickom klube [REDAKOVANÉ] dňa 26.8.2005. Jeho návšteva v tomto zariadení sa do povedomia verejnosti dostala prostredníctvom videozáznamu z policajnej akcie v daný večer, na ktorom bol nasnímaný [REDAKOVANÉ]. V novembri 2006 bol daný videozáznam zverejnený na internete na www.youtube.com, kde si ho pozrelo vyše 80.000 ľudí.

[REDAKOVANÉ] bol v čase návštevy erotického klubu poslanec mestského zastupiteľstva mesta [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], podpredsedom občianskeho združenia [REDAKOVANÉ] a riaditeľom gymnázia [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ].

[REDAKOVANÉ] podal na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „prvostupňový súd“) dňa 18.12.2006 žalobu o ochranu osobnosti proti sťažovateľovi, ktorou sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000.000 Sk.

Prvostupňový súd rozhodol dňa 28.10.2009, sp. zn. 11 C 241/06 rozsudkom (ďalej len „rozsudok“), ktorým zaviazal sťažovateľa k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.193,92 EUR (1.000.000 Sk). Súd zároveň uložil [REDAKOVANÉ] povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 11,96 EUR a sťažovateľovi vo výške 59,76 EUR. V zvyšnej časti prvostupňový súd návrh zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľ podal proti rozsudku dňa 30.12.2009 odvolanie (ďalej len „odvolanie“), o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „druhostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 19.10.2011, č. k. 7Co 204/2010 (ďalej len „konečný rozsudok“) nasledovne:

- prvostupňový rozsudok výrok o uložení povinnosti sťažovateľovi zaplatiť [REDAKOVANÉ] 33.193,92 EUR potvrdil (ďalej len „Výrok 1“)

- takisto potvrdil výrok ukladajúci povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu [REDAKOVANÉ] v sume 11,96 eur a sťažovateľovi 59,76 eur (ďalej len „Výrok 2“)

- napadnutý výrok prvostupňového rozsudku o trovách konania zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (ďalej len „Výrok 3“).

Proti rozsudku druhostupňového súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd prijal a následne nálezom sp. zn. II. ÚS 558/2012 z 28.2.2013 (ďalej aj „nález“) rozhodol, že daný rozsudok porušil práva sťažovateľa podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Následne druhostupňový súd vec opätovne prejednal a vydal rozsudok č. k. 2 Co 339/2013-612 z 12.11.2014 (ďalej len „konečný rozsudok“), ktorým:

- potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o uložení povinnosť odporcovi zaplatiť navrhovateľovi 33.193,92 EUR potvrdil (ďalej len „Výrok 1“)

- potvrdil výrok ukladajúci povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu navrhovateľovi v sume 11,96 eur a odporcovi 59,76 eur (ďalej len „Výrok 2“)

- odporcovi uložil zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 476,51 eur (ďalej len „Výrok 3“)...

Sťažovateľ týmto podáva proti Výroku 1, Výroku 2 a Výroku 3 konečného rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2 Co 339/2013 zo dňa 12.11.2014 túto ústavnú sťažnosť. ...

Sťažovateľ sa domnieva, že jeho ústavné právo garantované v článku 46 na súdnu ochranu bolo porušené, nakoľko druhostupňový súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces pretože:

III.1 nerešpektoval nález Ústavného súdu II. ÚS 558/2012 z 28.2.2013,

III.2 svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil,

III.3 odôvodnení konečného rozsudku sa nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci.»

K námietke nerešpektovania nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 558/2012 z 28. februára 2013 sťažovateľka uviedla, že ústavný súd v uvedenom konaní «rozhodoval o totožnom konaní, ako je predmet tejto sťažnosti. V predmetnom konaní posudzoval rozsudok druhostupňového súdu z 19.10.2011, v ktorom druhostupňový súd rozhodol

obdobne ak v konečnom rozsudku z 12.11.2014, t. j. konštatoval zásah sťažovateľa do práv [REDACTED] a uložil mu povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy ako aj trovy konania.

Sťažovateľ má za to, že ústavný súd sa vo svojom náleze z 28.2.2013, sp. zn. II. ÚS 558/2012 stotožnil s jeho argumentáciou prezentovanou v priebehu celého prvostupňového aj druhostupňového konania. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nezasiahol do práv [REDACTED] a v týchto intenciách prikázal druhostupňovému súdu konať a rozhodnúť...

... Ústavný súd teda jasne uviedol, že skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky z článkov nie sú protiprávne a nepredstavujú nedovolený zásah do osobnostných práv navrhovateľa. V prípade uvedených právnych záverov nešlo o „nejaké nezáväzné, či interné úvahy“ ústavného súdu. Aj z pohľadu systematiky nálezu, keď tieto závery ústavný súd umiestnil do časti „Záver“ je nepochybné, že išlo o zhrňujúce závery kreujúce jeho právny názor na prejednávajúcu vec. Tieto závery preto musia všeobecné súdy vziať do úvahy pri svojom rozhodovaní.

Druhostupňový súd mal v zmysle § 56 Zákona a § 135 OSP tieto závery rešpektovať a pri svojom rozhodovaní bol týmito závermi viazaný. Vo svojom konečnom rozsudku sa právnymi závermi ústavného súdu nevysporiadal, ani ich nezohľadnil a rozhodol v príkrom rozpore s nálezom. Tie isté skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, u ktorých ústavný súd nenašiel žiadne zásahy do osobnostných práv [REDACTED], druhostupňový súd označil za protiprávne a nedovoleným spôsobom zasahujúce do osobnostných práv [REDACTED], za čo mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania...

Sťažovateľ spoliehajúc sa na záväznosť nálezom Ústavného súdu nemohol predpokladať rozhodnutie druhostupňového súdu, ktoré sa nachádza v konečnom rozsudku. Sťažovateľ nemohol s ohľadom na nerešpektovanie nálezom prispôbiť svoju procesnú obranu v súdnom konaní. Konečný rozsudok je tzv. „prekvapivé rozhodnutie“, ktorým sa z materiálneho pohľadu odňala sťažovateľovi efektívna možnosť konať pred súdom a zasiahlo sa zásadným spôsobom do jeho právnej istoty.

Keďže druhostupňový súd nepostupoval v súlade s pokynmi ústavného súdu, konal v rozpore s právnym predpismi a odňal sťažovateľovi právo na spravodlivý súdny proces,

právo na súdnu ochranu. Arbitrárnym postupom odvolacieho súdu bol tiež porušený jeden zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu - princíp právnej istoty.».

Sťažovateľka ďalej uviedla, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, jeho skutkové a právne závery sú nesprávne a/alebo neúplné, čo spôsobilo odňatie práva sťažovateľky konať pred súdom.

Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentovala, že právne závery krajského súdu logicky nevyplyvajú zo skutkových zistení, pretože *„prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Druhostupňový súd sa argumentáciou sťažovateľa ohľadne právneho posúdenia veci dôkladne nezaoberal a potvrdením prvostupňového rozsudku sa v podstate stotožnil so skutkovým stavom a právnym hodnotením prvostupňového súdu. Sťažovateľ v odvolaní druhostupňový súd upozornil, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov a skutkových zistení k nesprávnym právnym záverom...“.*

Krajský súd tiež podľa sťažovateľky uprel jej právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom stanoveným spôsobom, keďže *„v danom prípade je podstatnou otázkou pre rozhodnutie vo veci zistenie, či došlo k neoprávnenému zásahu do práv ■■■■■ a či sú dané predpoklady na obmedzenie slobody prejavu. V prípade, ak odôvodnenie konečného rozsudku uvedené postráda a súd navyše predpoklady pre obmedzenie slobody prejavu nezisťoval, právny záver druhostupňového súdu neobstojí. V takom prípade nemožno ani hovoriť o presvedčivom odôvodnení súdneho rozhodnutia.“.*

Podľa sťažovateľky sa krajský súd nesprávne stotožnil so závermi Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) týkajúcimi sa zásahu do práv ■■■■■ v oblasti rodiny a známych, pracovnej oblasti, ako aj v oblasti verejného života, pričom v konaní preukázanie ujmy v týchto oblastiach preukázané nebolo.

Sťažovateľka je toho názoru, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, jeho odôvodnenie je nejasné, pretože krajský súd sa nevysporiadal s jej argumentmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľka argumentovala, že krajský súd „v konečnom rozsudku neosvedčil splnenie podmienok pre obmedzenie slobody prejavu a jeho rozhodnutie je v tomto smere arbitrárne a z ústavného hľadiska neudržateľné. Druhostupňový súd mal svojím rozhodnutím nájsť a zdefinovať rovnováhu, primeranosť medzi právom podľa čl. 26 ústavy, ústavne konformnými možnosťami jeho obmedzenia a právom vyplývajúcim z čl. 19 ústavy. Súd však v konečnom rozhodnutí bez zjavného dôvodu, ústavne nesúladným spôsobom prioritizoval právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena pred právom sťažovateľa na slobodu prejavu. V danom prípade nie sú splnené ústavné predpoklady pre obmedzenie práva na slobodu prejavu. Konajúce súdy ich existenciu zväčša neposudzovali a tam, kde test ústavnej konformity obmedzenia práv vykonali sú ich závery nesprávne, negujúce podstatu a zmysel práva na slobodu prejavu.

Sloboda prejavu ako ústavou zaručená sloboda nie je neobmedzená. Podmienky na jej obmedzenie stanovuje ústava v článku 26 ods. 4 v spojení s článkom 13 ods. 4. Právo na slobodu prejavu možno v zmysle uvedeného obmedziť iba opatrením stanoveným zákonom, ktoré je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu jedného z vymedzených legitímnych cieľov. Každé obmedzenie základných práv musí byť primerané sledovanému účelu a vždy je potrebné dbať na podstatu a zmysel obmedzovaného práva. Aplikácia obmedzení základných práv musí byť v zásade reštriktívna, tak aby boli v čo možno najširšej miere garantované subjektívne práva proti zásahom orgánov moci.“.

V súvislosti s nevyhnutnosťou obmedzenia slobody prejavu je sťažovateľka toho názoru, že „nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, aby v dôsledku zverejnenia článkov boli prijaté opatrenia na ochranu osobnostných práv [REDAKOVANÉ]. Zverejnené články nijako nevybočujú z ústavných medzí slobody prejavu a sú jednoznačne realizáciou slobody

prejavu. Súdy neosvedčili naliehavú spoločenskú potrebu pre aplikáciu opatrení potrebných na ochranu práv a slobôd [REDACTED].

[REDACTED] ako verejne činná osoba musí počítať so zvýšeným záujmom o svoju osobu a rešpektovať, že verejnosť - voliči sa zaujímajú o jeho skutky. Ako riaditeľ školy - gymnázia si musí byť takisto vedomý skutočnosti, že z titulu svojej funkcie má pre žiakov pôsobiť aj ako morálna autorita...

Prvostupňový súd ako aj druhostupňový súd pri odôvodneniach svojich rozhodnutí poukazovali najmä na neprimerane veľký rozsah, ktorý sťažovateľ téme návštevy [REDACTED] v erotickom salóne venoval. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v pomeroch malého regionálneho mesta - [REDACTED] išlo o top tému daného obdobia, ktorá zaujímala celú verejnosť (čo potvrdilo aj dokazovanie) a bolo prirodzené, že bola spravodajsky pokrývaná. V každom článku však išlo o opísanie aktuálneho vývoja kauzy, ktorá súvisela s [REDACTED], a nie o opakovanie tvrdenia, že bol v erotickom salóne.

Okrem prvých dvoch článkoch nebola návšteva [REDACTED] nikdy nosnou témou ďalších článkov. Novinári mapovali vývoj udalostí a reakcie rodičov, politikov a ďalších zainteresovaných osôb (napr. predseda SMK, primátor [REDACTED], členovia rady školy, členovia petičného výboru na odvolanie [REDACTED]), pričom pre vysvetlenie situácie bolo potrebné uviesť podpornú informáciu.“.

K primeranosti obmedzenia slobody prejavu sťažovateľka poukazuje na súvisiace rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uviedla, že „ústavou prípustným účelom obmedzenia slobody prejavu je ochrana osobnostných práv. Takéto obmedzenie však musí byť primerané sledovanému účelu...

Sťažovateľ už vyššie poukázal na skutočnosť, že [REDACTED] naďalej žije s manželkou bez viditeľných zmien v ich vzťahu, zotrval vo funkcii riaditeľa gymnázia a bol opätovne zvolený do funkcie poslanca mestského zastupiteľstva. Tieto dokázané fakty vyvracajú tvrdenia [REDACTED] o ujme v rodinnej, pracovnej a politickej rovine.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva spoločnosti Petit Press, a. s. podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 339/2013-612 zo dňa 12.11.2014 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 339/2013-612 zo dňa 12.11.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť spoločnosti Petit Press, a. s. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 33.000 EUR.

4. Spoločnosti Petit Press, a. s. priznáva úhradu trov konania, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet DEDÁK & Partners, s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultimatio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala 23. marca 2015 elektronicky a 24. marca 2015 poštou na okresnom súde dovolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má najprv a predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (k podobným záverom už ústavný súd dospel vo veciach napr. m. m. III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 462/2011, I. ÚS 480/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svoje námietky uplatnila v sťažnosti podanej ústavnému súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie ešte skončené, bolo dôvodné sťažnosť proti rozsudku krajského súdu odmietnuť pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude ešte rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému

rozsudku krajského soudu (porovnej tiež rozsudok ESRP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015